

אופנועים רפאלי, האן ורוזנפמ עם אופנועיהם
להרגיש את החיים

מירוצי איטלקי, שעלה לו 2000 דולר (לפני המהפך הכלכלי). אבל בארץ סירב משרד התחבורה לאשר לו להכניס את האופנוע ארצה. הסיבה: "הם לא סמכו על המהנדס האיטלקי שבנה את אחד מאופנועי המירוצי הטובים בעולם". מסביר עוזי בליגלוג, רק אחרי שילם כופר למשרד התחבורה, קיבל עוזי את האופנוע.

אופנוע כפידוסופיית-חיים. לעידן שורץ שני אופנועי ב"מ'ו. האחד מיושן, משנת 1951, אותו הוא מחזיק בישראל, והשני חדש ואותו הוא מחזיק בניוירוק. עידן הוא דייל אוויר באל-על ואת האר פנועים שלו קנה למטרה אחת — לטייל. את "הרוון פון טשינדורף" שהוא שמו של האופנוע הישראלי שלו, קנה עידן ב-2500 לירות. את עמיתו בניוירוק קנה ב-2500 דולר. 400 דולר נוספים השקיע באביזרים למסע.

עידן הוא בנו של יוסף'ה שורץ, אחד ממדריכי הטיולים הנודעים והוותיקים ב-א"י. מהאב, שהוא חובב טיולים מושבע, ירש עידן את אהבתו העזה לארץ ולנופיה. הוא מספר: "טיול זה חלק מאורח החיים שלי. ממתי שאני זוכר את עצמי אני מטיל ברחבי הארץ, עם אבא ולבד. אבל מאז שגיליתי את האופנוע נפתחו לפניי אופקים חדשים. כשירדתי עם 'הרוון טי' שינדורף' בפעם הראשונה לסיני, כמו גי' ליתי למקום מחדש. ביקרתי שם עשרות פעמים קודם לכן. אבל זו היתה הפעם הראשונה שבה למדתי להכיר כל אבר, כל עקור בכביש".

אצל עידן קשור האופנוע בפילוסופיית חיים. לאחרונה הוא קנה בארצות-הברית

את האופנוע שלו קנה רפי בגרמניה מייד שניה. אופנוע חדש כזה עולה בישראל כיום רבע מיליון לירות.

למרות שבכך הגשים רפי חלום ישן שלו, אין הוא מרוצה. הוא מספר: "מיש-רד התחבורה מגלה חוסר אהדה בולט כלפי רוכבי אופנועים ומחפש דרכים לרתור הבאת אופנוע שאינו חדש. האר פנוע שלי הוא מודל 1976, אבל משרד התחבורה לא היה מוכן להוציא לי רשיון יבוא אם לא אביא מודל 1978, שעולה רבע מיליון לירות. הם מתירים לאופנועים מיושנים משנת 1942 לגנוע בכבישים. זה כן, אבל אופנוע שעמד שנה בחנות בגרמניה — זה אסור, זה לא מספיק בטיחותי. אז מה עושים? נוסעים לחו"ל ומביאים את האופנוע בלי רשיון יבוא. ואז משרד התחבורה גובה כופר של 200% עבור שיחורו האופנוע מהמכס. נסעתי לגרמניה, קניתי את האופנוע ב-3000 דולר, נסעתי איתו עד אסטליה ושלחתי אותו באוניה לארץ. כאן עשו לי את המוות, שלחו אותי מפקד לפקיד, שילמתי כופר ושיחררו לי את האופנוע. בשביל מה זה נחוץ?"

זהו רפי עז אופנוע. עוזי רוני זפט (25), לשבר קיבוצניק מעין-השופט, התאהב באופנועים בהיותו בן 13. הוא קיבל אז אופנוע שוודי מיושן, מחבר בן הקיבוץ. במירידו פירק עוזי את אותו האופנוע לגורמים, למד את חלקיו והרכיב אותו. אחרי הצבא הוא קנה אופנוע מיש-טרתי ישן בעל מנוע של 12 כוח-סוס, השווה לגודל מנוע של מכונית בינונית. הוא שיפץ אותו בעצמו וחרש עימו את

במדינה

(המשך מעמוד 36)

תיקון ופיקודין. לפני פירסום הידיעה התקשר ספירו אל דובר בנק הפועלים, גיורא מורג, אולם הלה סירב להגיב עליה. למרות שימתחו של ספירו על הסקופ השיג, שאותו הציב כמובן תחת כותרת ראשית, הוא התפלא לראות את מו"ל העיתון ובעליו, שמואל הימלפרב בדפוס דווקא באותו יום. הימלפרב לא דיבר על עניין זה עם ספירו כלל. אולם למחרת בבוקר, כאשר פתח ספירו את גיליון עיתונו החדש, נוכח כי הידיעה נעלמה. העמוד הראשון סודר מחדש, ותחת הסקופ שלו הופיעה ידיעה שיגרתית על ההסתדרות, שהופיעה בגיליון המקורי ככותרת מישנה בלבד (ראה גלפיה).

אולם הפתעתו של ספירו גדלה עוד יותר כאשר, יחד עם העיתון המתוקן, מצא גם מיכתב-פיקודין, וזאת כעבור תישעה ימי עבודה בלבד בתפקידו החדש.

ספירו מיהר להגיש כתב-תביעה לבית-הדין לעבודה. הוא דרש מהימלפרב תשלום משכורתו וההוצאות הקבועות בחוזה העבודה שלו לשישה חודשים, התקופה שלגביה הוחלט בין השניים כי תהיה תקופת-ניסיון.

רכי חיים

רולס-רויס על שני גלגלים

חרף התקנות הכיורוקרטיות

של משרד התחבורה

שומרים ישראלים רבים

על נאמנותם לאופנוע

מדי בוקר נוהרים עשרות רוכבי אופנוע עים אל הסימטה הצרה שבשכונת נחלת-יצחק בתל-אביב. הם מגיחים, רכובים על מילצות-המתכת, לאותו רחוב חסר-מוצא, וכולם נפגשים במקום אחד — אצל גדליה.

לגדליה יש מוסך ישן, שגרונטאות אופנוע עים גרמניים ישנים, חלקי, סירות' של אופנועים וסמט חלקי חילוף, מתגוללים בו בערימות מחלודות.

אלא שגדליה הפסיק מוזמן להיות מוסך. אל גדליה לא באים כדי לחקן תקלה במנוע, ולא על מנת להחליף חלק פגום. אל גדליה באים כדי להיפגש, כי מה שהיו פינתי וכסית לאנשי הבהילה — מספך גדליה לאופנועים, או ליתר דיוק, לרוכבי ה"ב"מ'ו.

אופנוע ברבע מיליון לירות. פעם היה האופנוע סמל הגבריות, אך ימים אלה חלפו ללא שוב. המכונית הפכה להיות סמל המעמד ודחקה את רגלי האופנוע.

"השחגותי בגללים!"

(המשך מעמוד 35)

וא היה איתנו בידדות. היה בא לבקר מ מהצבא. אנחנו פשוט לא מבינים למה נחליט להגיש את התביעה.

"הוא הגיע אלינו עם אחותו, גילה. היה ילד קשה, לא-מושמע, היה מרביץ בוכה כל הזמן. טיפלנו בו באופן אישי. וא היה אצלנו בן-בית, כמו בן. השתתף בכל השמחות המישפחתיות וגם בחתונות. נגנו, מיכאל. הוא היה ילד נורמלי, אבל קשה. במיוחד התקשה בלימודיו. ישבנו עזות כדי להכין איתו שעורים, ואז החי-טט משרד-הסעד להעביר אותו לקיבוץ הוא עזב אותנו.

"כל השנים עקבנו אחריו, והוא שמר איתנו על קשר, ושלח לנו תמונות שלו מהצבא בכל מיני פזות, ועם קדשות. יום אחד הוא נכנס אלינו הביתה, והודיע שהוא רוצה מיליון וחצי לירות. הוא עשה תפגנות ליד הבית, והסתובב עם שלטים. אבל אפילו אז לא גירשו אותו. הזמנו אותו הביתה ונתנו לו ארוחת-צהריים.

השפעתו הרעה

של משה

הוא רוצה להוציא מאיתנו כסף, לסחוט. אולי הוא נדבק מהאווירה הכללית במדינה, אלא שאנחנו חושבים כי צעיר בשם משה, שגדל גם הוא אצלנו, הכניס לו לראש שהוא צריך להוציא מאיתנו כסף. משה זה גדל אצלנו עד גיל 16 ואז למד להסריט בבית-הקולנוע הסמוך לביתנו, הצענו לו לשכור חדר, ולא לחיות

המאומצים
ריבקה ואהרון גרינשטיין, מו" קפים ילדים מאומצים שגדלו בביתם, בתצלום שצולם לפני כשלושים שנים.

אצלנו על חשבון משרד-הסעד. הוא קיבל את זה קשה, ומאז אינו סולח לנו. למרות שהכיר דרכנו בת של ידידים והוא נשוי לה היום באושר.

"אנחנו שומרים על יחסים טובים עם כל הילדים שלנו. גם עם גילה, אחותו של דני. אנחנו באים לבקר אצלה ונותנים לה בגדים ומתנות. היא אמרה לנו שאינה מבינה למה הוא גומל לנו כך. אנחנו 44 שנים בארץ, ואף פעם לא היינו בבית-מישפט. מה שעלול לקרות כעת הוא שי-מישפחות-אומנות לא תסכמנה יותר לקחת ילדים לטיפול, כי אם הילדים יתבעו מהן אחרי-כך כסף בצורה כזאת, לאן נגיע?"

ריבקה גרינשטיין היתה גננת עוד בתל-אביב הקטנה. את המעון לילדים פתחה בתקופת מלחמת-העולם השנייה, כאשר הורים חששו שילדיהם יחורו הביתה עקב ההפצצות, והם נשארו ללון בביתה. אחר כך נתבקשה ריבקה, שהיתה גננת בהרצליה להיפתח, על-ידי משרד-הסעד לקחת ילדים לטיפול. כסף בצורה כזאת, לאן נגיע?"

150 אלף **יוס-יום** **יחסו בש**

עיתון לענייני כלכלה וחברה

ההסתדרות תדרוש תוספת שכר 10-15 אחוז

תוספות שכר חריגות יפגעו ברמת החסוקה

14.78 **יוס-יום** **יחסו בש**

עיתון לענייני כלכלה וחברה

גרענות הנוירות של בנק הפועלים - כמעט מיליארד ל"י

ההסתדרות תדרוש תוספת שכר 10-15 אחוז

הגדיון המצונזר והגדיון החדש של "יום-יום"

הסקופ נעלם כלא-היה

ספר בשם בודהים ואומנות תחזקות האר-פנועים. זהו ספר פילוסופי שכתב מחבר אמריקאי, תוך כדי מסע ברחבי ארצות-הברית, ביחד עם בנו בן ה-8. "הרעיון העיקרי של הספר", מסביר עידן, "אומר שבמאה-העשרים הפך האדם ליצור פאסיבי. הוא יושב בבית והחיים עוברים לפניו על פני המסך הקטן. הולך לקולנוע והחיים חולפים לפניו על פני מסך גדול. נוסע במכונית והחיים חולפים לפניו בחלון הקידמי.

"באופנוע זה שונה. אתה חשוף לגוף. אתה מבטח למטה ואתה רואה את הקרקע חולפת מתחתך. יש רוח חמה. — אתה חש זאת בפצפוף. יורד גשם — הוא מצל-ליף על גופך. חרקים נתקעים בך ללא

כל הארץ. "משך שנה טיילתי בכל הארץ. אין פינה שהותרתי אותה ללא ביקור". הוא מעיד על עצמו.

בגלל השיגעון שלו לאופנועים נטש עוזי את קיבוצו ועבר לעיר. "במשך מספר לי הרבה צרות בגלל האופנוע", מספר עוזי, "הייתי חריג. השקעתי את כל זמני בכלי. אבל הם רצו שאני אהיה דומה למה שהם תכננו. רצו שאשתלב בחברה, שלא אהיה יוצא-דופן. לי היה חלום — רציתי ללמוד בשיבה ולהיות רב על אופנוע. אבל בקיבוץ ראו את זה סתם כדבר פיקטני ולא לקחו את זה ברצינות." את האופנוע הישן שלו מכר עוזי לפני חודשים אחדים, ונסע יחד עם רפי רפאלי לגרמניה. בדרך חזרה הוא קנה אופנוע-

אך מיפעלי הרכב החלו מוציאים לשווקים דגמי אופנועים משוכללים, כדי לשמור על שמם הטוב ועל קהל המשוגעים-לבר. אירופה וארצות-הברית מלאות ב"הנויות המוכרות אביזרים וציוד לרוכבי האופנועים. החל מחליפות עור ועד לקס"דות מגן שמסדרות מוסיקה להנאת הרור כב. וכמו כל אופנה, סופה שהיא מגיעה גם לישראל.

מן המכורים-לאופנועים הוא רפי רפאלי (24) מרמת-השרון. רפי נוסע כיום על אחד האופנועים המרשימים בארץ, ב"מ'ו בעל מנוע של 9 כוחות-סוס. את האופנוע שלו הביא רפי מגרמניה לפני חודשים ספורים, והוא עלה לו 150,000 לירות. רק הביטוח השנתי מסתכם ב-200,000 לירות.